

РЕШЕНИЕ

№ 496

гр. София, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Стойчо Попов

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
в присъствието на прокурора Й. К. Ч.
като разгледа докладваното от Мина Мумджиева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231100602523 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК:

Образувано е по повод постъпила в съда въззивна жалба от адв. Ю. С.– защитник на подс. Х. Ц. Й. срещу присъда на СРС, NO, 22 състав от 06.12.2022г. по НОХД 16116/2021г., с която подсъдимият Х. Й. е признат за виновен по обвинението за извършено от него престъпление по чл. 343, ал.3, б. “а”, пр.2 вр. с ал. 1, б. “б”, пр.2 вр. с чл.342, ал.1, пр. 3 НК и с която е осъден на една година лишаване от свобода, като изпълнението на това наказание е отложено на основание чл.66, ал.1 НК за срок от три години. Със същата присъда на подсъдимия Й. е наложено и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от една година.

В жалбата са развити доводи единствено в частта относно индивидуализация на наказанието. Предлага се въззивният съд да извърши проверка на тази част от присъдата и да приложи чл.55 НК, като на основание чл.55, ал.3 НК не налага по-лекото наказание „лишаване от правоуправление“. В жалбата се твърди, че защитата ще упражни правото си да допълни жалбата след запознаване с мотивите към първоинстанционната присъда и до даване ход на съдебното следствие.

Жалбата е била надлежно администрирана, като на защитника е бил даден срок за допълване на жалбата след изготвянето на мотивите към първоинстанционната присъда. След изтичане на срока за допълване на жалбата за изготвяне на мотивите с копие от жалбата са били уведомени СРП (л.9, СП, СГС), частният обвинител (л.8, СП СГС) и

повереникът на частния обвинител (л.10, СП, СГС). Срещу така подадената жалба не са постъпили възражения.

Настоящият съдебен състав в разпоредително заседание е счел, че първоинстанционният съд е изпълнил процедурата по чл. 321 НПК, като е осигурил изпращането на съобщение и връчването на съдебни книжа на всички заинтересовани страни.

Съдът със свое определение от 04.05.2023г., след като е обсъдил предпоставките на чл.327 НПК, е счел, че не следва да се провежда съдебно следствие за разпит на подсъдимия, свидетели и вещи лица. С оглед спорните въпроси, развити във въззивната жалба, относими към индивидуализация на наказанието, съдът е счел, че следва да се изиска актуална справка от КАТ – СДВР за регистрирани нарушения по ЗДвП за подсъдимия като водач на МПС с влезли в сила наказателни постановления, както и актуално свидетелство за съдимост.

За събирането на писмени доказателства съдът е провел съдебно следствие, в хода на което са приобщени справките, изискани от разпоредително заседание.

В производството пред въззивния съд подсъдимият Х. Й. се явява лично със защитника си адв. С.. Частният обвинител Д. С., редовно призована, не се явява. Явява се упълномощеният от нея повереник - адв. Р. П. с ангажирани в съдебното производство доказателства за делегирани процесуални права да представлява св. С. и пред настоящата съдебна инстанция.

В хода на съдебните прения защитникът на подсъдимия - адв. С. предлага на съда да уважи жалбата по изложените в нея съображения. Защитникът моли съдът да отмени първоинстанционния съдебен акт в частта относно наложеното наказание на „лишаване от свобода“ за срок от една година, което е отложено за срок от 3 години, както и в частта, в която е лишен от правоуправление на лек автомобил за срок от една година. Защитникът посочва, че за да бъдат постигнати целите по чл.36 НК, не е необходимо да бъдат налагани всички предвидени в закона наказания, вкл. и лишаването от правоуправление. Навеждат се доводи, че целите на наказанието могат да бъдат постигнати и без подсъдимото лице да бъде лишавано от правоуправление, като в подкрепа на това искане защитникът се позовава на писмените доказателства, ангажирани в производството пред първоинстанционния съд, а именно трудов договор, удостоверяващ факта, че подсъдимият работи като шофьор. Защитникът се позовава и на ангажираните в производството пред въззивния съд писмени доказателства, а именно медицински документ, касаещ здравословното състояние на майката на подсъдимия, като се твърди, че към настоящия момент съобразно възрастта ѝ и заболяването ѝ има нужда от непрекъснати грижи и посещения на медицински заведения, за да може да се лекува. Защитникът посочва, че само и единствено нейният син – подсъдимият е ангажиран с обгрижването на своята майка.

На следващо място защитникът изтъква изминалия период от време от датата на деянието, който е с продължителност от две години, както и факта, че след процесния случай за подсъдимия няма регистрирани криминални прояви. Изтъква се и степента на обществена опасност на конкретния случай, като се посочва, че няма данни подсъдимият да е употребил алкохол или наркотици или други упойващи вещества, както и фактът, че деянието е извършено по непредпазливост и само и единствено наличието на пешеходна пътека се явява квалифициращ признак за престъплението, за което е образувано съдебното производство.

В заключение защитникът на подсъдимия предлага на съда с оглед характеристикните данни за подсъдимия, да приеме, че са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства и да приложи чл. 55 НК като намали размера на наказанието „лишаване от свобода“ и не налага наказание „лишаване от правоуправление“. Защитникът

изтъква наличието на практика да не се налага кумулативно предвиденото наказание по чл. 343г НК, когато поради изпълнение на това наказание възниква опасност подсъдимото лице да загуби работата си.

Прокурорът посочва, че жалбата е неоснователна, тъй като наказанието било индивидуализирано в съответствие с изискванията на закона. Оспорва искането на защитата за приложението на чл. 55 НК. Излага аргументи, че прилагането на сочената разпоредба не е произволно, а законът регламентира точно и ясно кога съдът може да го приложи. Изразява становище, че в настоящия случай не са налице нито многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, нито изключително такова, че присъдата е справедлива в санкционната си част, поради което следва изцяло да се потвърди.

Повереникът на частния обвинител моли съдът да остави без уважение въззивната жалба. Навеждат се доводи, че видът и размерът на наложеното наказание са съобразени с фактите по делото. В допълнение към доводите, изложени от прокурора, повереникът изтъква, че подсъдимият, макар и реабилитиран, е предаден на съд за втори случай на престъпление, което засяга обществените отношения, свързани с транспорта. Повереникът твърди, че именно за да бъдат изпълнени целите на наказанието, подсъдимият трябва да понесе именно и като че ли с по-голяма тежест точно тази част от наказанието, която го лишава от право да управлява МПС. Твърди се, че така изпълнението на наказанието ще даде възможност на подсъдимия да преосмисли поведението си на пътя, като спазва стриктно правилата за движение по пътищата. В заключение се предлага съдът да потвърди първоинстанционната присъда и да осъди подсъдимия да заплати на частния обвинител разноските, които е направил за разглеждане на делото пред въззивната съдебна инстанция.

В реплика към повереника защитникът изтъква, че хонорарът, вписан в договора за правна помощ, е завишен и ако съдът удовлетвори искането за присъждането му в тежест на подсъдимия, не следва да присъжда пълния размер на претендираните от частния обвинител разноски.

В лична защита подсъдимият Й. изтъква, че се е опитал да потърси контакт с пострадалото лице, но същото е отказало такъв. В последната си дума подсъдимият моли съдът да уважи жалбата, като изразява съжаление за случилия се пътен инцидент.

Съдът, след като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото и в пределите на проверката по чл.314 НПК намира за установено следното.

Производството пред първоинстанционния съд е било проведено по реда, предвиден в гл. XXVII НПК в хипотезата на самопризнание по чл.371, т.2 НПК. Във връзка със самопризнанията на подсъдимото лице първият съд с определение по чл. 372, ал.4 НПК е обявил, че те са подкрепени от доказателствения материал, събран в досъдебното производство, поради което няма да събира доказателства. Фактическата обстановка и правната квалификация не са спорни и в производството пред въззивния съд. При това положение и с оглед задължението на въззивния съд да провери изцяло правилността на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните, са релевантни и въпроси, които не са обсъждани във въззивната жалба. Първият въпрос е направено ли е валидно самопризнание от подсъдимия в процедурата по гл. XXVII НПК. Вторият значим въпрос е допуснал ли е първият съд нарушения на изискването да се произнесе само по фактите, които са включени в самопризнанието на подсъдимия, направено от него по реда, предвиден в чл.371, т.2 НПК. Третият въпрос е правилна ли е преценката на първия съд в постановеното от него определение по чл. 372, ал.4 НПК. Значението на този въпрос произтича от обстоятелството, че определението по чл.372 ал. 4 НПК не подлежи на обжалване и протест от страните отделно от присъдата.

Съдът намира, че отговорът на първия въпрос е положителен. Самопризнанието по чл.371, т.2 НПК е валидно, тъй като е направено от лице, за чиято психична годност няма никакво съмнение, както и поради факта, че е направено след като първоинстанционният

съд е изпълнил задължението си да разясни правата на подсъдимото лице.

Преценката на първия съд за наличието на съответствие между признатите факти и тези, които се извличат от доказателствения материал, събран в досъдебното производство, е правилна.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че подс. Х. Ц. Й., с ЕГН ***** е български гражданин, роден на ***** г. в гр. София, неженен, с висше образование, работи като ел. техник, осъждан, реабилитиран, живущ в гр. София, ж.к. „*****“.

СРС е приел за установено, че подсъдимият Й. на 14.05.2021 г. около 18:50ч. в светлата част на денонощието, в гр. София, ж.к. „Студентски град“, по ул. „Джон Ленън“, с посока на движение от ул. „Фредерик Шопен“ към ул. „Й. Йосифов“ се движил с лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „ЦЛК 320“ с рег. № ***** Приел е, че подсъдимият е бил правоспособен водач на моторно превозно средство и към инкриминираната дата имал издадено по установения ред валидно свидетелство за управление на моторно превозно средство № 2848662910, категории В, А, АМ. Като водач на моторно превозно средство бил наясно със задълженията си да съобразява и ръководи действията си с правилата за движение, уредени в ЗДвП, ППЗДвП, светлинните сигнали и пътна маркировка, включително да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците.

На следващо място първият съд е приел за установено, че пътното платно на ул. „Джон Ленън“, в района на кръстовището с ул. „Академик Борис Стефанов“ било с асфалтово покритие, сухо, без неравности, наклони или посипаности, които да пречат на движението или видимостта на водачите и пешеходците и било устроено за еднопосочно движение на пътни превозни средства. Пътното платно на ул. „Академик Борис Стефанов“ в района на кръстовището с ул. „Джон Ленън“, също било с асфалтово покритие, устроено за двупосочно движение, с по една пътна лента във всяка посока. По улицата в района на произшествието нямало неравности или посипаности.

Преминаването на пътни превозни средства и пешеходци през кръстовището, сключено между ул. „Джон Ленън“ и ул. „Академик Борис Стефанов“ било регулирано със светофарна уредба, която имала три секции за автомобилите и две секции за пешеходците. Уредбата работела в автоматичен режим. Отделно от това, преминаването на пътни превозни средства и пешеходци през кръстовището било регулирано и от напречна пътна маркировка „М8.2“ от Правилник за прилагане на Закон за движение по пътищата. Съгласно чл. 64 от посочения правилник „Напречната пътна маркировка има следните изображения, наименования и значения: т.3 М 8 „Пешеходна пътека“, б. „б“ - М8.2 - очертава се с две прекъснати линии напречно на оста на пътя. Използва се само на места с регулиране на движението със светлинни сигнали.

СРС е приел за установено, че когато подсъдимият Й. достигнал до кръстовището, образувано от ул. „Джон Ленън“ и ул. „Акад. Борис Стефанов“, спрял на забранителен червен сигнал на светофарната уредба, като по същото време св. С. вървяла като пешеходец по левия тротоар на ул. „Акад. Борис Стефанов“, с посока към ул. „Джон Ленън“. Първият съд е посочил в мотивите си, че когато светофарната уредба подала разрешаващ зелен сигнал за подсъдимия, той потеглил с автомобила си и предприел извършване на маневра „завиване наляво“ по ул. „Акад. Борис Стефанов“, с посока към ул. „Й. Йосифов“. В същия момент ЧО С. достигнала кръстовището. Тя възприела обстоятелството, че светофарната уредба, регулираща преминаването на пешеходци, подава зелен сигнал, огледала се за автомобили и като се убедила, че може да премине безопасно, предприела пресичане на пътното платно на ул. „Акад. Борис Стефанов“ с посока към ул. „Джон Ленън“ по обозначената пешеходна пътека. В момента, в който предприела пресичане от дясно на ляво спрямо посоката на движение на автомобила, управляван от подсъдимия, последният се намирал на разстояние от около 12,9 метра от мястото на удара и при движение със скорост

от около 5,76 километра в час имал техническа възможност да забележи пешеходеца, съответно да го пропусне. Като водач на МПС подсъдимият не изпълнил задължението си, преминавайки в зоната на кръстовище, регулирано с пътна маркировка и светофарна уредба, да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците и да пропусне пешеходеца /частния обвинител/, преминаващ пред автомобила му по пешеходната пътека, с което нарушил разпоредбата на чл. 120, ал. 1, т. 2 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП), който гласи, че: „Когато преминаването на пешеходците през пешеходна пътека се регулира с пътен светофар или от регулировчик, водачът на пътно превозно средство е длъжен след подаване на сигнал, който му разрешава преминаването - да пропусне пешеходците, които все още се намират на пешеходната пътека“. Докато извършвал маневра „завиване наляво“ и навлизал по ул. „Акад. Борис Стефанов“, подсъдимият забелязал пострадалата едва когато била непосредствено пред управлявания от него автомобил и когато вече бил достигнал достигнал скорост на движение от около 13 км./ч. Едва тогава подсъдимият реагирал като водач с органите за управление и предприел спиране, но въпреки това последвал удар върху пешеходната пътека на около три метра вляво от левия бордюр на ул. „Джон Ленън“ за посоката, приета при последващ оглед на местопроизшествие, както и на около седем метра след първия бордюр на ул. „Акад. Борис Стефанов“ в същата посока. Така лекият автомобил, управляван от подсъдимото лице, ударил с предната си дясна част св. С.. В следствие на удара на автомобила в тялото ѝ, пострадалата се подпряла на предния капак с длан, а левият ѝ крак, който бил леко повдигнат, се подкосил, отместил се назад, тялото ѝ се завъртяло наляво и под инерционните сили полетнало напред върху преден капак и преден десен фар, обърнато с гръб. Последвал удар в долната част на гърба на пострадалата, като тялото ѝ било носено на предния капак на автомобила около 1,7 метра, след което лекият автомобил марка „Мерцедес“ спрял окончателно и тялото на жената било отхвърлено напред по посока на движение на превозното средство, като паднало непосредствено пред него на пътното платно. По този начин при удара с управлявания от него лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „ЦЛК 320“, с регистрационен № *****и последвалото падане на пострадалата на пътното платно, подсъдимият причинил на същата траматични увреждания, изразяващи се в счупване на кръстцовата кост в ляво и изкълчване на лявата кръстцово-хълбочна става, което от друга страна причинило трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни.

Въззивният съд констатира, че при така установените факти първият съд не се е отклонил от описанието на фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт, които се включват в самопризнанието на подсъдимия по чл.371, т.2 НПК. В рамките на тези факти следва да се произнесе и въззивният съд.

При пълна и цялостна проверка на първоинстанционната присъда съдът констатира, че преценката в определението по чл.372, ал.4 НПК е правилна и законосъобразна. Признатите от подсъдимия факти кореспондират с данните, които се извличат от показанията на св. Д. С. (л.29-30), от писмените доказателства и доказателствени средства: протокол за оглед на местопроизшествие с приложени скица и фотоалбум (лист 12-18 от ДП); констативен протокол (лист 2); циклограма и схема на организация на движението (лист 56-58); справка ОПП-СДВР (л. 66-68), справка от „Национална система- тел. 112“ (лист 69- експертиза (лист 19-23). Описанието на фактите, които са включени в самопризнанието на подсъдимия се извлича и от съдържанието на комплексна видео и автотехническа експертиза (л. 31-54) и съдебно-медицинската експертиза (л.20, л.21 ДП).

При собствена оценка на събрания доказателствен материал съдът констатира, че медико-биологичните признаци на инкриминираните телесни увреждания се извличат от заключението на СМЕ и няма никакво съмнение, че те са причинени именно при процесния пътно-транспортен инцидент. Видно от показанията на св. С. и КП за ПТП № К-199 подсъдимият е останал на мястото на произшествието и там е бил установен и от правоохранителните органи. В този смисъл няма никакво съмнение, че именно подсъдимият

е бил водач на превозното средство, с което е възникнало ПТП. Верен е изводът на първия съд, че инициалният удар между това превозно средство и тялото на св. С. е в причинно – следствена връзка с инкриминираните травматични увреждания, описани подробно в заключението на СМЕ. Източник на доказателства в тази насока е и заключението на комплексна видео и автотехническа експертиза (л. 32-л.58, ДП), съдържаща се по делото, от чието заключение е видно, че като водач на МПС подсъдимият е имал техническа възможност да забележи пострадалата и да я пропусне, като предотврати настъпването на пътното транспортно произшествие. Отделно от това, заключението на комплексната ВАТЕ е източник на доказателства за това, че пътнотранспортното произшествие е настъпило на маркирана с пътна маркировка и регулирана с пътен светофар пешеходна пътека, в следствие на нарушаване на правилата за движение по пътищата от страна на подсъдимия. Извод в тази насока се обосновава от описанието на мястото на удара на стр.11 от заключението, както и от отговора на четвърта задача. Вещото лице е посочило, че след като е изследвало циклограмата на светофарната уредба, е установено, че на водача на л.а. „Мерцедес“ (т.е. на подсъдимия) му е било разрешено да навлезе в кръстовището с една секунда по рано от пешеходката С., като през останалите 10 секунди от „Фаза II“ на циклограмата преминаването е разрешено и за двамата участници в движението едновременно (стр.17 от заключението). Видео-автотехническата експертиза е установила, че в момента, в който пешеходката навлязла на платното за движение, л.а., управляван от подсъдимия се намирал на отстояние от 12,9 м от мястото на удара, като скоростта му е била 5, 76 км/ч. От този момент нататък подсъдимият не е следял непрекъснато коридора си на движение и пресичащата пешеходка, като не е предприел своевременни действия по спиране, а вместо това продължил да ускорява до скорост 25,2 км/ч. Едва на 13:378 секунди от началото на видеозаписа се установява подсъдимият да е предприел действия на аварийно спиране, което съответно довело до блокиране на предно дясно колело на автомобила върху външната част на линията на напречната пътна маркировка „Пешеходна пътека“ – М8.2 на ул. „Акад. Борис Стефанов“. С други думи, от тази част на заключението на комплексната ВАТЕ е видно, че подсъдимият е предприел действия за аварийно спиране на управлението от нето автомобил едва непосредствено преди удара с пешеходката. На следващо място признатите от подсъдимия факти, на базата на които е изградена обвинителната теза, са установени от отговора на седма задача, в който вещите лица са посочили, че причина за настъпване на пътнотранспортното произшествие са технически и са свързани с неправилните действия на водача, който при маневра „завиване на ляво“ не е следял през цялото време коридора си на движение и не е предприел своевременни действия за спиране и пропускане на пресичащата пешеходка на място, което е обозначено за пресичане на пешеходци – напречна пътна маркировка „пешеходна пътека“ –М8.2 при разрешаващ сигнал на пътния светофар за пешеходците, пресичащи по направление „1П“.

С оглед изложеното по-горе се явява правилна преценката на първия съд, че събраните доказателства подкрепят тезата на обвинението, че са непротиворечиви и обективни, както и че взаимно си кореспондират и допълват, като се подкрепят и от писмените доказателства. Верен е изводът на първия съд, че експертизите са пълни, като изчерпателно отговарят на поставените задачи, както и че няма никакви съмнения в добросъвестността на вещите лица.

При това положение са верни и крайните изводи относно основния факт – факта на извършено престъпление и участието на подсъдимия в него.

Възприетата от прокуратурата правна квалификация на деянието, която съответно е възприета и от районния съд е правилна. Не е допуснато нарушение на материалния закон, тъй като при изложените по-горе факти подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по чл.343, ал.3, пр. последно, б.”а”, пр.2, вр. ал.1, б.”б“, пр.2, вр. чл.342, ал.1, пр.3 от НК. Това е така, тъй като на инкриминираната дата и място е управлявал МПС по ул.“Джон Ленън“, с посока на движение от ул.“Фредерик

Шопен“ към ул.“Й. Йосифов“ и в района на кръстовището с ул. „Акад. Борис Стефанов“ нарушил правилата за движение по пътищата, уредени в чл. 120, ал. 1, т. 2 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП): „Когато преминаването на пешеходците през пешеходна пътека се регулира с пътен светофар или от регулировчик, водачът на пътно превозно средство е длъжен след подаване на сигнал, който му разрешава преминаването - да пропусне пешеходците, които все още се намират на пешеходната пътека“. От обективна страна нарушението на това правило, регламентирано ЗДвП, е в пряка причинно-следствена връзка със съставомерния общественонеопасен резултат.

Верен е изводът на първия съд, че деянието е извършено виновно, при форма на вината като несъзнавана непредпазливост /небрежност/, тъй като не е предвиждал настъпването на общественонеопасните последици от деянието, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Верен е изводът на първия съд, че след като подсъдимият е нарушил задълженията си, регламентиранни в чл.120, ал.1, т.2 ЗДвП, сам се поставил в невъзможност да предотврати настъпването на инкриминираните общественонеопасни последици.

След като първоинстанционният съд при постановяване на своя краен съдебен акт не се е отклонил от обема на фактите, включени в самопризнанието по чл.371, т.2 НПК и след като е извършил правилна и законосъобразна преценка при произнасяне по реда, предвиден в чл.372, ал.4 НПК, то не са налице и основания за отмяна на първоинстанционната присъда.

При това положение съдът следва да отговори и на основния спорен въпрос, повдигнат във въззивната жалба, а именно дали са налице основания за изменение на първоинстанционната присъда в нейната санкционна част.

При определяне на наказанието първият съд е съобразил наказуемостта, предвидена в особената част на НК. За деянието по чл.343, ал.3, пр.последно, б.“а“, пр.2 вр. с ал.1 ,б.“б“ пр.2 вр. с чл.342, ал.1, пр.3 НК предвиденото наказание е „лишаване от свобода“ от една до шест години. Съдът с оглед проведената процедура по гл. XXVII НПК е индивидуализирал наказанието по реда, предвиден в чл.58а, ал.1 НК. Отказал е да приложи чл.55 НК. Определил е наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца, което редуцирал с 1/3 и наложил окончателно определеното след редукцията наказание, а именно една година лишаване от свобода. Настоящият случай не е особено тежък, а и в тази насока съдът не е бил сезиран с конкретно обвинение, за да бъде задължен да съобразява наказуемостта, предвидена за по – тежко наказуемия квалифициран състав на престъплението по чл. 343,ал.3, б.“а“ НК.

Първоинстанционният съд е отчел като смекчаващо отговорността обстоятелство изразеното от подсъдимия отношение във връзка със случилото се и опита му да помогне на пострадалото лице, но е счел, че наличието на такова обстоятелство не е изключително, респективно – липсват и многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. Настоящият съдебен състав също не установява допълнителни смекчаващи отговорността обстоятелства, които да изискват приложението на чл. 55 НК. Дори и да се приеме, че подсъдимият е с тежко семейно положение и е трудово ангажиран, отново не се обуславя изискването на закона смекчаващите отговорността обстоятелства да са многобройни, като нито едно от изброените по-горе няма изключителен характер. Фактът, че подсъдимият се грижи за болната си майка, не е изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, а обичайно и очаквано от обществото синовно отношение към възрастен родител. Същото е значението и на трудовата ангажираност, която също е очаквано и обичайно явление в живота на един зрял индивид, особено когато се касае за неговата социализация в обществото.

Специално внимание следва да се отдели на справка за съдимост на подсъдимия, от която е видно, че по НОХД 3623/2006г. на СГС, НО, 7 състав подсъдимият е бил осъден за друго престъпление против транспорта, при което е била причинена смърт и средни телесни повреди на повече от едно лице. Така на основание чл. 343, ал.4 вр. с ал.3, б.“б“, пр.1 вр. с

ал.1, б.“в“ НК на подсъдимия е било наложено наказание една година и два месеца при лек режим, част от което е изтърпял ефективно, а относно изтърпяването на останалата част от наказанието в размер на три месеца и два дни е бил условно предсрочно освободен с влязло в сила на 28.12.2009г. протоколно определение на СГС, НО, като на осн. чл.70, ал.6 НК му е бил определен изпитателен срок от шест месеца. След изтичане на определения изпитателен срок е започнал да тече три годишният срок по чл.86, т.2 НК. Следователно подсъдимият е бил реабилитиран по право на 28.06.2013г. и към настоящия момент има правен статус на неосъждано лице. Вярно е, че реабилитацията по право заличава последиците от осъждането, но не може да заличи факта на извършено престъпление. В настоящия случай се касае за второ по ред наказателно производство за престъпление против транспорта, извършено в живота на подсъдимия. Този факт следва да се преценява като изключително неблагоприятна характеристика за личността на подсъдимия най-вече поради това, че и престъплението, за което е бил осъден и реабилитиран, е отново такова против транспорта, при това се касае за един от най-тежко квалифицираните състави на престъпление по чл. 343 НК. В контекста на изложеното обсъдената справка за съдимост има две основни значения.

Първото е свързано с наличието на материално-правните предпоставки за прилагането на чл.66 НК при изпълнение на наказанието лишаване от свобода. Подсъдимият няма статус на осъждано на лишаване от свобода за престъпление от общ характер лице и в конкретния случай целите на наказанието могат да бъдат постигнати и с първия институт на условното осъждане.

Второто е свързано с индивидуализация на наказанието на базата на характеристикните данни за дееца, които в настоящия случай показват, че той поначало не е дисциплиниран участник в движението по пътищата. Извод в тази насока се извежда не само от вида на престъплението, за което подсъдимият е бил осъден и реабилитиран, но и от съдържанието на справка – картон на водача, в която са отразени резултатите от множество проведени срещу подсъдимия административно-наказателни производства за нарушения на различни правила по ЗДвП. Значителна част от тях са приключили с влязло в сила наказателно постановление, с което е наложено наказание „глоба“, като последният случай е от 21.03.2022г. При това положение следва да се заключи, че не са налице основанията на чл.55 НК. Нещо повече, първоинстанционният съд е бил дори твърде снизходителен, доколкото е определил наказание, което преди да бъде редуцирано, се доближава значително до минималната долна граница на наказанието „лишаване от свобода“, предвидено в НК. Така след редуцията по чл.58а, ал.1 НК наложеното на подсъдимия наказание се явява съответно именно на определената в закона долна граница, предвидена в особената част на НК. Във връзка с обсъдените по-горе данни за личността на подсъдимия допълнителното смекчаване на наказателната му отговорност би било незаконосъобразно и несправедливо с оглед обществената опасност, която произтича от извършваните от него системни нарушения на правилата, предвидени в ЗДвП. При наличието на такава обществена опасност от личността на подсъдимия наказанието следва да има съответстваща на това тежест, която да обезпечи както специалната, така и генералната превенция. По изложените съображения въззивният съд се солидаризира с отказа на СРС да приложи разпоредбата на чл. 55 НК.

Правилно изпълнението на окончателно определеното наказание от една година лишаване от свобода е било отложено за срок от три години на основание чл.66 НК. Въззивният съд също намира, че целите на наказанието могат да бъдат постигнати и без подсъдимият да бъде изолиран от обществото, още повече, че в конкретния случай е реализирана по-леката форма на вината като несъзнавана непредпазливост. Допълнителен аргумент за приложението на чл. 66 НК се извлича от ангажираните от съда доказателства, че подсъдимият полага грижи за възрастен родител и очевидно е създал силни семейни връзки, които да му осигуряват интеграция в обществото.

Искането на защитата съдът да не налага по-лекото наказание е неоснователно. Това правомощие съдът може да упражни само ако е приложен чл.55 НК, какъвто не е настоящият случай. Споделят се доводите на първия съд, че не са налице основанията на чл. 55 НК. Доколкото материалният закон изключва възможността при индивидуализация на наказанието по чл.58а, ал.1 НК съдът да извършва преценка дали да не наложи по-лекото наказание, което се предвижда наред с наказанието „лишаване от свобода“, е напълно безпредметно да бъдат обсъждани по същество доводите за последиците, които могат да бъдат свързани с изпълнение на наказанието „лишаване от право“ да управлява МПС, включително и последиците относно трудовия статус на подсъдимия на длъжността „шофьор“. От друга страна с оглед данните за многократно санкционирани нарушения на правила по ЗДвП, вкл. и в такива случаи, при които е причинена смърт, не следва само и единствено опасността да бъде засегнат трудовия статус на подсъдимия, да бъде единственото основание за смекчаване на наказателната му отговорност. Това е така, тъй като съдът следва да съблюдава и обществения интерес от това подсъдимият като системен нарушител на правила от ЗДвП да бъде превъзпитан така, че в бъдеще неговото поведение на пътя да не създава опасност за другите участници в движението.

На следващо място не са налице и основания да бъде намален срокът на наказанието „лишаване от право“ за период, по-малък от една година. Това е така с оглед разпоредбата на чл. 49, ал.3 НК, от която е видно, че в случай на активиране на отложеното наказание лишаване от свобода, чиито размер е една година, подсъдимият обективно не би могъл да упражнява и правата, от които е бил лишен във връзка с кумулативно наложеното наказание. С други думи, материалният закон изключва възможността, когато наказанието лишаване от право е наложено наред с наказание лишаване от свобода, срокът на наказанието „лишаване от право“ да бъде с по-кратък срок от наказанието лишаване от свобода. В този смисъл е и константната съдебна практика по приложението на чл.49, ал.3 НК (т.напр. ППВС № 1/83 г., ТР № 61/80 г., на ВС, Решение № 371/2009 г. по Н.Д. № 395/2009 г., НК, ВКС, II НО, Решение № 462 от 25.04.1969 г. по Н. Д. № 356/1969 г., III Н. О. на ВС, Решение от 25.10.2005 г. по н.д. № 15/2005 г. на НК на ВКС, III Н.О. и др.).

На основание чл. 189, ал.3 от НПК, в случай на осъдителна присъда подс. Й. следва да заплати разноските по делото /такива пред въззивния съд не са направени/, както и разноските, направени от частния обвинител за правна защита, съдействие и процесуално представителство в размер на 1500.00 /хиляда и петстотин/ лева. Искането на защитника да не се присъждат разноски в полза на частния обвинител или да се присъдят в намален размер е неоснователно. Съгласно утвърдените в т. 1 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК, на ВКС постановки, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната действително е заплатила възнаграждението, като в договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е в брой. В тази хипотеза вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Съобразявайки тълкувателния акт, съдът намира, че е доказана претенцията на частния обвинител за направени от него разноски по водене на делото в производството пред въззивния съд.

В настоящия случай не са представени доказателства подсъдимият да е заплатил в полза на частния обвинител сумата от 1500 лева, поради което на основание чл. 190, ал.2 НПК следва да бъде осъден да заплати и сумата от 5.00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

Възражението на защитата за прекомерност на адвокатския хонорар на повереника на първо място е недопустимо. В наказателния процес не е предвидено правно основание на базата, на което съдът да упражнява правомощието да ревизира размера на адвокатския хонорар на процесуалния представител на частния обвинител. Но дори и да се разгледа по същество, това възражение е неоснователно, тъй като хонорарът, който е определен в

договора за правна помощ, сключен между частния обвинител и неговия повереник, е в размера, определен в чл.13, ал.1, т.3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С оглед всичко изложено съдът намира, че не са налице основания за изменение или отмяна на първоинстанционния съдебен акт, поради което същият следва да бъде изцяло потвърден.

Така мотивиран и на основание чл.334, т. 6 вр. с чл.338 НПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 340/06.12.2022г. на СРС, НО, 22 състав по НОХД 16116/2021г. по описа на състава.

ОСЪЖДА на основание чл.189, ал.3 НПК подсъдимия Х. Ц. Й., с ЕГН ***** да заплати разноските, направени от частния обвинител по водене на делото в производството пред въззивния съд, а именно сумата от 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____